

[Tholstrup.]

tror jeg, at Danmark hellere maa gaa foran i Bestræbelserne for den størst mulige Frihed end være et af de Lande, som stiller sig hindrende i Vejen for den frie Trafik. Fri Samfærdsel mellem Landene er den bedste Maade at skabe sig Venner paa, og Venner kan man aldrig faa for mange af.

Ministeren for offentlige Arbejder (Carl Petersen): Jeg takker for den Tilslutning, der er givet til Lovforslaget. Jeg tror, at det meste af det, der er blevet fremført, egner sig bedre til at blive drøftet i det Udvalg, der skal ned sættes. Jeg skal dog gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af det, der er sagt; jeg tror, jeg kan gøre det under eet, fordi det for saa vidt er de samme Problemer, de enkelte Ordførere har rejst.

For det første mener man, at Lovforslaget giver Ministeren en for stor Bemyndigelse. Det kan man selvfølgelig sige. Men naar man har udarbejdet Forslaget efter denne Retningslinje, har Formaalet været, at man vilde gøre det saa enkelt som muligt og ikke paa nogen Maade mere kompliceret end nødvendigt. Men jeg er selvfølgelig villig til at forhandle om Muligheden for at finde en anden Form. Det, der for mig er afgørende, er, at vi faar en Lov efter de Retningslinier, der her er angivet.

Der er ogsaa blevet rejst Spørgsmaal om, hvad det er for Betingelser, der er Tale om i Lovforslagets § 1, sidste Punktum. Man har her tænkt paa, at man maatte have det i sin Haand at kunne forbyde eller i hvert Fald at kunne regulere. Det er ingen Hemmelighed, at den gennemgaaende Trafik over Store Bælt til Tider har skabt meget store Vanskeligheder; man ved aldrig, hvor mange Vogne der kommer. Det maa ogsaa tages i Betragtning, at der er Tale om Vogne af store Dimensioner, og at de paagældende Vogne mange Gange er baade bredere og tungere end de Vogne, der almindeligvis har Tilladelse til at køre i Danmark. Det er det, der sigtes til med disse Betingelser; man skulde til enhver Tid have Lejlighed til at kunne se, om Trafikken nu ogsaa passede til de danske Forhold.

Der blev dernæst spurgt om, hvad man havde tænkt paa med Bestemmelsen i § 2: „Ministeren for offentlige Arbejder kan bestemme, at Personer eller Selskaber, som er hjemmehørende i Udlandet“ o. s. v.

Der er dermed, saaledes som det ogsaa er nævnt af de ærede Ordførere, tænkt paa Tilfælde, hvor en Stat kunde have en Bestemmelse, hvorefter vi ikke kan køre i det

paagældende Land — og saadanne Bestemmelser findes for Tiden —, og paa, at det i saa Tilfælde maaske vilde være rigtigt, at vi kunde sige, at en saadan Bestemmelse var en Hindring for, at man fra det paagældende Land kunde faa Lov til at køre her.

Det ærede Medlem Hr. Steen var inde paa Spørgsmaalet om, hvorfor man skulde have saadanne Bestemmelser, navnlig med Hensyn til Kørsel til Norge. Jeg kan for saa vidt godt være enig med det ærede Medlem i, at hvis vi ikke havde anden Kørsel at tage Hensyn til end den til Norge, var det ikke nødvendigt at have nogen Bestemmelser. Men det vilde være meget vanskeligt at bygge Bestemmelser op, der skulde gælde for andre Landes Vedkommende og samtidig fritage et enkelt Land. Jeg vil imidlertid mene, at det altid vil komme til at forme sig paa den Maade, at ingen vil finde paa at lægge Hindringer i Vejen for Kørselen til Norge.

Jeg forstod paa det ærede Medlem, at hvis der var Tale om Kørsel i Forbindelse med Skib, vilde det ikke kunne komme til at volde nogen Vanskeligheder for Store Bælts-Overfarten. Det er ogsaa en af de Ting, vi kan forhandle om. Naar vi blot kan finde en Form, der er passende, skal jeg ikke have noget imod det.

Saa var der Spørgsmaalet om Bestemmelsen i sidste Paragraf om, at Paataale kun sker efter Begæring af Ministeren for offentlige Arbejder. Den skal forstaaes efter Ordlyden; det har netop været Hensigten at finde en enkel Ordning. Kan man finde en anden Form, har jeg ikke noget imod det.

Det ærede Medlem Hr. Tholstrup talte, som om Loven vilde betyde, at alt Samkvem mellem Landene var forbi. Det er der slet ikke Tale om; der er kun Tale om, at Trafikken skal gaa under betryggende Former. Det vilde være uheldigt at benytte Loven til at lægge Hindringer i Vejen for Samfærdnelsen Landene imellem, men det kan ikke være Formaalet, at man starter en hel Del af denne Slags Trafik samtidig med, at man f. Eks. skal opretholde en Jernbaneforbindelse med store Bekostninger og saa køre med halvtomme Vogne. Jeg tror, at vi maa se den Sandhed i Øjnene, at vi i den kommende Tid paa enkelte Omraader maa søge at gribe regulerende ind. Men som sagt er jeg villig til at forhandle om alle disse Spørgsmaal i et Udvalg, og jeg haaber og tror, at vi nok skal finde en Løsning paa dem.

Tholstrup: Man kan ikke bruge den Argumentation, at Busserne kommer til